

РЕШЕНИЕ

№ 2169

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 19.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2733** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.165,ал.2 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Д. Р. Б. от [населено място] срещу Заповед № 8121к-962/24.02.2022 година на Министър на вътрешните работи – [населено място], с която е изменена Заповед № 8121К-9604/19.08.2021 година за еднократно удължаване срока за временно преназначаване на старши комисар- Д. Р. Б.- Заместник-директор на Главна Дирекция“ Борба с организираната престъпност – МВР, временно преназначен на ръководна длъжност- заместник- директор в Звено за подпомагане на Министъра по чл.33,т.1 от ЗМВР към Ръководство на МВР, като текстът с още 6 месеца, да се чете с „още „1 година“.

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност на оспорената заповед като издадена извън времевата и материалната компетентност на органа, тъй като след като е било образувано адм. дело №9018/2021 година по описа на АССГ органът без да има правомощие и изменил вече оспорена пред съда акт и без да притежава правомощия в тази насока. Наред с това се сочи, че удължаването е извършено за втори път, което също е недопустимо и е в противоречие с разпоредбата на Наредбата за преназначаване на държавните служители, а от нормата на чл.33,т.9 от ЗМВР не произтича такова правомощие да удължи за втори път извършено преди това удължаване на срока. Наред с това в жалбата се навеждат и подробни доводи за незаконосъобразност на заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- Д. Р. Б. редовно и своевременно призован не

се явява. Жалбата му на завените основания се поддържа от адвокат К., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно нищожността и незаконосъобразността на издадената Заповед развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Министър на вътрешните работи редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт М. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 8121К-7084/04.06.2021 година на Министър на вътрешните работи оспорващият Д. Р. Б.- Заместник директор на ГДБОП е временно преназначен за срок от три месеца на ръководна длъжност- Заместник- директор „ Звено за подпомагане на министъра по чл.33,т.1 от ЗМВР към Ръководство на МВР, считано от деня, следващ деня на запознаването му със заповедта.

С решение № 3351/27.05.2022 година, постановено по адм.дело № 6315/2021 година по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на Д. Б. срещу Заповед № 8121К-7084/04.06.2021 година на Министър на вътрешните работи, с която Д. Р. Б.- Заместник директор на ГДБОП е временно преназначен за срок от три месеца на ръководна длъжност Заместник- директор в „Звено за подпомагане на Министъра по чл.33,т.1 от ЗМВР към Ръководство на МВР считано от деня, следващ деня на запознаването му със заповедта.

Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 2661/14.03.2023 година по адм. дело № 6609/2022 година по описа на ВАС, Пето отделение.

Със Заповед №8121к-9604/19.08.2021 година Министър на вътрешните работи еднократно удължил срока на временното преназначаване с още 6 месеца на старши комисар Д. Р. Б.- Заместник- директор на ГДБОП временно преназначен на ръководна длъжност-Заместник- директор в „Звено за подпомагане на Министъра по чл.33,т.1 от ЗМВР към Ръководство на МВР считано от 05.09.2021 година.

Оспорващият депозирал жалба срещу тази Заповед пред АССГ, като на дата 15.09.2021 година е образувано адм. дело № 9018/2021 година, приключило с Решение № 268/10.01.2024 година , с което е отхвърлена жалбата на оспорващия срещу тази Заповед от 19.08.2021 година.

Решението е влязло в сила на 03.02.2024 година .

В хода на съдебния процес по обжалване на Заповедта от 19.08.2021 година , ответникът по оспорването на дата 24.02.2022 година издал оспорената заповед, с която

е изменена Заповед № 8121К-9604/19.08.2021 година за еднократно удължаване срока за временно преназначаване на старши комисар- Д. Р. Б.- Заместник-директор на Главна Дирекция“ Борба с организираната престъпност – МВР, временно преназначен на ръководна длъжност- Заместник- директор в Звено за подпомагане на Министъра по чл.33,т.1 от ЗМВР към Ръководство на МВР, като текстът с още 6 месеца, да се чете с „още „1 година“.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в срока по чл.149,ал.1 АПК, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед №8121К—962/24.02.2022 година на Министър на вътрешните работи представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

По смисъла на чл. 14,ал.1 от НАРЕДБА № 8121з-310 ОТ 17 Ю. 2014 Г. ЗА ПРЕНАЗНАЧАВАНЕ НА ДЪРЖАВНИТЕ СЛУЖИТЕЛИ В МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ орган- Министър на вътрешните работи разполага с възможност временното преназначаване на държавен служител да се извършва със заповед на съответния орган по [чл. 158](#) или [чл. 159, ал. 1 ЗМВР](#) за срок до една година с възможност за еднократно удължаване на срока на временното преназначаване с още една година. От своя страна в чл.158 от ЗМВР е посочено, че Министърът на вътрешните работи или определено от него длъжностно лице от състава на министерството, назначава държавните служители на висши ръководни и ръководни длъжности, назначава държавните служители на изпълнителски длъжности при първоначално назначаване, назначава за стажанти спечелилите конкурс за изпълнителски длъжности, преназначават държавните служители на висши ръководни и ръководни длъжности, преназначават държавните служители от висши ръководни и ръководни длъжности на изпълнителски длъжности, преназначават държавните служители, спечелили конкурс, от младши изпълнителски на изпълнителски длъжности.

Наред с това от доказателствата по делото е установено и не се спори от страните, че към датата на издаване на заповедта лицето Б. Р. е заемал длъжността- служебен Министър на вътрешните работи.

Правната регламентация на временното преназначаване на държавни служители в МВР се съдържа в чл.165 от ЗМВР, според която разпоредба държавният служител може да бъде временно преназначен на същата или по-висока вакантна длъжност до заемането ѝ или при отсъствие на титуляря над 30 дни по ред, определен с наредба на министъра на вътрешните работи. Временното преназначаване се извършва със съгласието на служителя, освен в случаите на мотивирана служебна необходимост.

Временното преназначаване е за срок до една година с възможност за еднократно удължаване срока на временното преназначаване с още една година.

Временно преназначаване за по-дълъг срок може да се прилага по изключение, когато титулярят на длъжността е в законоустановен отпуск за срок над една година. В този случай ал. 3 не се прилага. За срока на временното преназначаване държавният служител получава заплатата за длъжност и допълнителните възнаграждения, произтичащи от временно заеманата длъжност. Обжалването на заповедта за временно преназначаване в случаите на мотивирана служебна необходимост не спира изпълнението.

От своя страна, в НАРЕДБА № 8121з-310 ОТ 17 Ю. 2014 Г. ЗА ПРЕНАЗНАЧАВАНЕ НА ДЪРЖАВНИТЕ СЛУЖИТЕЛИ В МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ в чл. 14 е доуточнено, че временното преназначаване на държавен служител се извършва със заповед на съответния орган по [чл. 158](#) или [чл. 159, ал. 1 ЗМВР](#) за срок до една година с възможност за еднократно удължаване на срока на временното преназначаване с още една година. Временно преназначаване за по-дълъг срок може да се прилага, когато титулярят на длъжността е в законоустановен отпуск за срок над една година. При временно преназначаване в случаите на служебна необходимост тя се мотивира в заповедта по ал. 1. Временното преназначаване се прекратява със заповед при изтичане на определения в заповедта срок. Временното преназначаване може да се прекрати със заповед и преди изтичане на определения срок. В случаите на еднократно удължаване на срока на временното преназначаване се издава заповед за удължаване на срока. В чл. 15 от Наредбата е визирано, че изпълнението на служебните задължения на длъжността, на която държавният служител е временно преназначен, започва с встъпването му в длъжност, което се удостоверява с акт за встъпване в длъжност. При временно преназначаване в случаите на служебна необходимост изпълнението на служебните задължения на длъжността, на която държавният служител е временно преназначен, започва от деня, следващ датата на запознаването му със заповедта за временно преназначаване. Отказът на държавния служител да се запознае със заповедта се удостоверява в протокол с подписите, трите имена и длъжностите на двама служители.

Легално определение на понятието служебна необходимост е дадено в §1, т.23 от ДР на ЗМВР, според която разпоредба "[Служебна необходимост](#)" е налице при извънредни промени в оперативната обстановка, състоянието на престъпността и обществения ред, нормативни промени и/или промени във функционалните задължения на структурите. Вярно е, че преценката за служебната необходимост е в дискрецията на административния орган при издаването на акта на по [чл. 165 от ЗМВР](#), но последният следва да съобрази наличието на посочените предпоставки при постановяването на акта си.

Но след като е бил налице висящ съдебен процес по оспорването на Заповед № 8121к-9604/19.08.2021 година – образувано адм. дело № 9018/2021 година по описа на АССГ и то на дата 15.09.2021 година, то ответникът по оспорването не е притежавал правомощия да извършва промени и да изменя Заповедта от 19.08.2021 година и да посочва срокът да се счита за продължен с 1 година, но това изменение е недопустимо и не почива на посоченото правно основание- чл.33, т.9 от ЗМВР, защото тази разпоредба не предоставя възможност на органа да извърши ново второ по ред удължаване на срока и то направено не с нова заповед, а с изменение на вече обжалваната Заповед от 19.08.2021 година/ която е била предмет на съдебна проверка . В Административнопроцесуалния кодекс са предвидени няколко правни възможности за издателя на акта да премахне или измени породените правни последици, ако са нежелани като незаконосъобразни и/или нецелесъобразни – да преразгледа издадения вече акт по реда и условията на чл. 91 АПК в срока за обжалване по административен ред; да го оттегли изцяло или частично или да издаде акт с исканото съдържание по реда и условията на чл. 156 АПК при съдебно оспорване и да отмени или измени същия след като е влязъл в сила по реда и на основанията по чл. 99 и сл. АПК.

Тъй като Заповедта на Министъра на вътрешните работи не подлежи на обжалване по административен ред Министърът на вътрешните работи не разполага с правомощието да преразгледа акта по реда и условията на чл. 91, ал. 1 АПК, но предвид образуването на адм. дело № 9018/2021 година на 15.09.2021 година пред АССГ / по повод оспорването на Заповедта от 19.08.2021 година за ответника по оспорването е съществувала процесуалната възможност да оттегли издадения административен акт или при наличие на нова служебна необходимост да издаде нова заповед за временно преназначаване на оспорващия от дата 24.02.2022 година, но не и да внася промени в издаден вече административен акт, подлежащ на съдебен контрол и обжалван от страна на оспорващия, Това е така, защото по силата на чл. 130, ал. 2 АПК, след пренасяне на спора в съда, никой друг орган няма право да се произнася по законосъобразността на оспорения акт, в т.ч. органът, издал акта, предмет на съдебен контрол. Съгласно чл. 156, ал. 1 АПК след сезирането на съда с жалба срещу акта органът може да оттегли изцяло или частично оспорения акт със съгласието на останалите ответници, ако има такива, отчитайки спецификите на съдебното производство по обжалване на акта. Оттеглянето на административен акт, който не е влязъл в сила, е предоставена на издателя на акта правна възможност, който той може да упражни със съгласието на оспорващия, ако оттеглянето се предприема след първото по делото заседание, и със съгласието на останалите ответници при всяко положение на делото.

Административният орган е издал оспорената заповед, след като спорът е отнесен пред съда и следователно не е разполагал с материална компетентност за това и е издал нищожен административен акт, който не почива нито на конкретно правно основание – чл.33,т.9 от ЗМВР, нито на времевата компетентност, в която той е могъл да направи това, защото с подаване на жалба до съде възможността на административно рагна да да извършва промени в издадена вече и оспорена пред съд Заповед от 19.08.2021 година и тази възможност е преклудирана от самия факт на съдебно обжалване и от посочената разпоредба на чл.33,т.9 от ЗМВР по никакъв начин не произтича правомощие за органа да отменя, респективно на това да. изменя издаден административен акт, който е оспорен пред съда, извън процедурата по чл. 156, ал. 1 и 2 АПК. Към момента на издаване на оспорената Заповед-24.02.2022 година са изчерпани времевите предели на материалната компетентност на административния орган да издаде нов акт, с който да измени издадената Заповед от 19.08.2021 година в посока временното преназначване на служителя да се счита извършено за срок от една годин.

В този смисъл са Решение № 9866 от 14.07.2010 г. по адм. дело № 16415/2009 г. на ВАС, VII отделение, и Решение №п7116/11.06.2021 година по адм. дело № 9268/2021 година- Пето отделение на ВАС, в което също е посочено , че „Нищожността на акта е обусловена също от отсъствието на административнопроцесуален ред и на материалноправно основание за издаването му. Това е видно и от съдържанието на обжалваната заповед. В акта не се сочат процесуални и материалноправни разпоредби за издаването му и вместо да упражни процесуалното си право по чл. 156, ал. 1 АПК като оттегли оспорената заповед, в нарушение на правилата за компетентност, без процесуален ред и материалноправно основание е издал самостоятелен административен акт“, с което недопустимо е изменил Заповедта от 19.08.2021 година/ която вече е била предмет на съдебна проверка, вместо да издаде нова Заповед за удължаване на срока на временното преназначване за нов срок от 6

месеца. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК. Липсата на компетентност – както времева, така и материална прави издадената Заповед нищожна, непораждаща правни последици, което води до обявяването и.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на чл.143 от АПК, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на оспорващия следва да се присъдят разноски в размер на 10 лева- заплатена държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 960 лева.

Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. Пак крайният момент, в който може да се направи възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е устните състезания.

Воден от горното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА НА Заповед № 8121к-962/24.02.2022 година на Министър на вътрешните работи – [населено място], с която е изменена Заповед № 8121К-9604/19.08.2021 година за еднократно удължаване срока за

временно преназначаване на старши комисар- Д. Р. Б.- Заместник-директор на Главна Дирекция“ Борба с организираната престъпност – МВР, временно преназначен на ръководна длъжност- заместник- директор в Звено за подпомагане на Министъра по чл.33,т.1 от ЗМВР към Ръководство на МВР, като текстът с още 6 месеца, да се чете с „още „1 година“.

ОСЪЖДА МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ ДА ЗАПЛАТИ НА Д. Р. Б. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 970 ЛЕВА-РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: